

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2018 r. – Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że K. D. jako pracownik u płatnika składek K. C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 20 marca 2018 r.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że zgłoszenie przez K. D. roszczenia o wypłatę zasiłku chorobowego zainicjowało wszczęcie postępowania mającego na celu ustalenie czy między stronami faktycznie został nawiązany stosunek pracy, czy też zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych zostało dokonane jedynie w celu umożliwienia uzyskania świadczeń z Funduszu i (...).

Analiza danych wykazała, że płatnik składek K. C. przekazał za K. D. dokument zgłoszeniowy (...) z datą zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 20 marca 2018 r. Zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych K. D. wpłynęło do Zakładu 28 marca 2018 r., a więc z uchybieniem ustawowego terminu.

Następnie płatnik składek przekazał raporty rozliczeniowe ZUS RCA za m-ce: 03/2018 r. z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 1513,64 zł., 04/2018 r. w kwocie 3700,00 zł., 05/2018 r. w kwocie 1849,90 zł., od 06/2018 r. do 07/2018 r. w kwocie 0,00 zł. Płatnik złożył również dokumenty rozliczeniowe ZUS RS A, w których wykazał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy w okresie od 17 maja 2018 r. do 18 czerwca 2018 r., zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego od 19 czerwca 2018 r. do 31 lipca 2018 r.

Organ rentowy dodał, że 16 lipca 2018 r. do Inspektoratu w K. wpłynął wniosek o wypłatę dla K. D. zasiłku chorobowego od 19 czerwca 2018 r. do 27 czerwca 2018 r.

Analiza konta K. D. wykazała, że K. D. już od 17 maja 2018 r. tj. po niespełna 2 miesiącach od zgłoszenia do ubezpieczeń stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej na okres ciąży.

W toku postępowania wyjaśniającego dotyczącego zatrudnienia K. D. do akt sprawy przedłożono dokumentację kadrowo-płacową m.in.: umowę o pracę z 20 marca 2018 r. zawartą na czas określony od 20 marca 2018 r. do 30 września 2018 r. wraz z informacją dla pracownika, orzeczenie lekarskie z 20 marca 2018 r. o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania/podjęcia pracy na stanowisku pracownik działu logistyki-praca przy komputerze, kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP, informacje miesięczne dla osoby ubezpieczonej, indywidualne listy płac oraz dowody wypłaty wynagrodzenia za okres od 03/2018 r. do 06/2018 r., listę obecności za okres od 03/2018 r. do 08/2018 r., CV, kwestionariusz osobowy, oświadczenie PiT-2, świadectwo pracy z poprzedniego zakładu pracy, dyplomy ukończenia studiów.

W związku z powyższym zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych - emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego od 20 marca 2018 r. przez płatnika K. C. miało na celu skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych tj. zasiłku chorobowego oraz macierzyńskiego.

Z analizy akt sprawy wynika, że K. D. już od 17 maja 2018 r. stała się niezdolna do pracy, czyli zatrudnienie miało trwać niespełna 2 miesiące. Ponadto płatnik dokument zgłoszeniowy złożył po terminie, tj. po 8 dniach od zawarcia umowy o pracę.

Na podstawie zgromadzonych dokumentów oraz z analizy konta płatnika składek w systemie informatycznym ZUS wynika, iż wynagrodzenie K. D. zostało ustalone w kwocie 3700,00 zł brutto miesięcznie tj. znacznie wyższej od kwoty wynagrodzenia innych pracowników zatrudnionych w firmie z dłuższym stażem pracy.

Zgodnie z wyjaśnieniami, K. D. wynagrodzenie za pracę miała otrzymywać w gotówce ostatniego dnia miesiąca w siedzibie zakładu. Zatem brak jest możliwości faktycznego potwierdzenia wypłaty i otrzymania wynagrodzenia.

Ponadto z indywidualnej listy płac oraz dowodu wypłaty wynagrodzenia za 05/2018 r. wynika, że K. D. miała otrzymać wynagrodzenie 31 maja 2018 r. tj. w Boże Ciało czyli w dniu ustawowo wolnym od pracy.

Organ rentowy wskazał, że K. D. miała zajmować się m. in. wykonywaniem przelewów dla kontrahentów, jednakże płatnik nie upoważnił jej do podpisywania dokumentów. Ponadto miała obsługiwać giełdę transportową, wyszukiwać ładunki, planować transport, porządkować dokumentację i faktury oraz wykonywać wszelkie prace związane z obsługą biura. Jednakże do akt sprawy nie przedłożono żadnego dokumentu potwierdzającego fakt wykonywania w/ w obowiązków.

Biorąc powyższe pod uwagę Inspektorat w K. stwierdza, że w przedmiotowej sprawie brak jest dowodów potwierdzających rzeczywiste świadczenie pracy przez K. D.. W ocenie Inspektoratu przedłożona dokumentacja związana ze stosunkiem pracy K. D. nie stanowi dowodu na podjęcie i wykonywanie pracy, a potwierdza jedynie fakt formalnego jej sporządzenia, w celu uwiarygodnienia nieistniejącego stosunku pracy.

Takie zachowanie, w ocenie ZUS, świadczy o pozorności zawartej umowy o pracę w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego tj. zasiłku chorobowego i macierzyńskiego.

/decyzja – k. 3 – 7 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożyli ubezpieczona K. D. oraz płatnik składek K. C. i zaskarżonej decyzji zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że umowa o pracę zawarta pomiędzy K. D. a płatnikiem składek K. C. nosi znamiona czynności pozornej.

/odwołanie – k. 3 – 6, k. 3 – 4 w aktach VIII U 2109/18/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołań, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 10 – 12 w aktach VIII U 2109/18/

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zarządził połączenie sprawy VIII U 2109/18 ze sprawą VIII U 1993/18 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

/postanowienie – k. 19 w aktach VIII U 2109/18/

Na rozprawie w dniu 20 marca 2019 r. pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, płatnik przyłączył się do stanowiska wnioskodawczyni, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od obu stron kosztów zastępstwa procesowego.

/protokół rozprawy z dnia 20 marca 2019 r. – 00:52:13 – 00:57:11 – płyta CD – k. 84/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. posiada wykształcenie wyższe. Ukończyła studia na kierunku zarządzanie na Uniwersytecie M. K. w T. w 2014 r. i posiada tytuł magistra.

/dyplom – k. 30 akt ZUS, CV – k. 25 akt ZUS/

K. D. legitymuje się następującym doświadczeniem zawodowym:

- w okresie od 19 maja 2015 r. do 30 listopada 2017 r. była zatrudniona (...) Spółka z o.o. w K.. Zakład został zlikwidowany.

/świadczenie pracy – k. 37 – 38 akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia u płatnika składek wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia.

/zeznania świadka R. D. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:30:44 – 00:47:53 – płyta CD – k. 35/

K. C. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe Skup i (...) od 17 września 2016 r. Przedmiotem działalności jest sprzedaż hurtowa zboża, nieprzetworzonego tytoniu, nasion i pasz dla zwierząt. Od 2018 r. firma zajmuje się również transportem.

/bezsporne, zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:03:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Płatnik składek K. C. początkowo nie mógł znaleźć pracownika na stanowisko kierowcy i sam wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego dlatego też poszukiwał pracownika biurowego i zamieścił ogłoszenie na słupach w K..

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:03:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, ogłoszenie – k. 29/

Ubezpieczona K. D. zawarła z Przedsiębiorstwem Handlowo-Usługowym Skup i (...) z siedzibą w miejscowości Ł. w dniu 20 marca 2018 r. umowę o pracę na czas określony od 20 marca 2018 r. do 30 września 2018 r. na stanowisku pracownika działu logistyki w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 3.700 zł brutto. Miejsce wykonywania pracy określono: Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe Skup i (...). Umowę w imieniu spółki podpisał K. C..

/umowa o pracę – k. 27 akt ZUS, k. 46 akt ZUS/

O tym, że płatnik składek poszukuje pracownika na stanowisko pracownika działu logistyki wnioskodawczyni dowiedziała się od swojego męża R. D., który przeczytał ogłoszenie o poszukiwaniu pracownika przez płatnika składek.

/zeznania świadka R. D. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:30:44 – 00:47:53 – płyta CD – k. 35, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Wnioskodawczyni została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego od 20 marca 2018 r., z uchybieniem ustawowego terminu w dniu 28 marca 2018 r.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:03:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania świadka A. L. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:47:53 – 01:12:10 – płyta CD – k. 35/

Płatnik składek utworzył dokumentację pracowniczą ubezpieczonej, w której m.in. znalazły się następujące dokumenty: CV, umowa o pracę, zaświadczenie lekarskie, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, dyplomy, świadectwo pracy, zaświadczenie.

/dokumentacja osobowa – k. 25, k. 37 – 51 akt ZUS/

W dacie zatrudnienia u płatnika składek ubezpieczona przedłożyła aktualne zaświadczenie o zdolności do pracy na stanowisku pracownika działu logistyki z dnia 20 marca 2018 r.

/zaświadczenie lekarskie – k. 29 akt ZUS, k. 49 akt ZUS/

W dniach od 20 marca 2018 r. do 21 marca 2018 r. ubezpieczona przeszła wstępne szkolenie BHP.

/karta szkolenia wstępnego BHP – k. 50 – 51 akt ZUS/

Ubezpieczona nie otrzymała zakresu obowiązków na piśmie. W ramach powierzonych obowiązków pracownika działu logistyki wnioskodawczyni miała logować się na specjalnej platformie i planować trasę samochodów, z wyprzedzeniem szukać ładunków powrotnych, wystawiać elektroniczne faktury, nadzorować przyjęcie od rolników zboża, obsługiwać giełdę transportową, przygotowywać dokumenty dla księgowej, przygotowywać przelewy i dokumenty związane z przyjęciem zboża, rozmawiać z klientami.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania świadka A. L. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:47:53 – 01:12:10 – płyta CD – k. 35, zeznania świadka J. M. z dnia 20 marca 2019 r. – 00:24:11 – 00:37:28 – płyta CD – k. 84, zeznania świadka K. P. z dnia 20 marca 2019 r. – 00:37:28 – 00:44:49 – płyta CD – k. 84/

Ubezpieczona nie była upoważniona do podpisywania faktur.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Ubezpieczona pracę miała wykonywać w siedzibie spółki od 8.00 do 16.00 lub od 9.00 do 17.00. Wnioskodawczyni w biurze pracowała razem z księgową A. L., która prowadzi sprawy księgowo – kadrowe w firmie. Księgowa jest w firmie 2 – 3 razy w tygodniu.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania świadka A. L. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:47:53 – 01:12:10 – płyta CD – k. 35, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Ubezpieczona w pracy miała korzystać z komputera firmowego, nie miała własnego konta użytkownika. Miała korzystać z konta płatnika składek.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Płatnik składek sporządził dla ubezpieczonej listy obecności, z której wynika, że ubezpieczona odnotowała swoją obecność w pracy w dniu 2 kwietnia 2018 r. – tj. w drugi dzień Ś. Wielkanocnych czyli w dniu ustawowo wolnym od pracy.

/listy obecności – k. 36 akt ZUS/

Płatnik składek sporządził dla ubezpieczonej indywidualne listy płac. Wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie w gotówce na koniec miesiąca. Z listy wynagrodzeń za maj 2018 r. wynika, że ubezpieczona miała otrzymać wynagrodzenie w dniu 31 maja 2018 r. tj. w Boże Ciało czyli w dniu ustawowo wolnym od pracy.

/listy płac – k. 52 - 59 akt ZUS, dowód wypłaty – k. 60 – 63 akt ZUS, zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami z dnia 20 marca 2019 r. w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Ubezpieczona przed podjęciem zatrudnienia u płatnika składek starała się o dziecko.

/dokumentacja medyczna – k. 71, k. 73, k. 85/

Ubezpieczona w chwili rozpoczęcia stosunku pracy u płatnika składek była w ciąży. Ostatnią miesięczkę miała 19 lutego 2018 r. Wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży od 17 maja 2018 r., ciąża była zagrożona. Dziecko urodziła 12 października 2018 r., półtora miesiąca przed terminem.

/bezsporne, zeznania świadka R. D. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:30:44 – 00:47:53 – płyta CD – k. 35, skrócony odpis aktu urodzenia – k. 57 – 58, dokumentacja medyczna – k. 71, k. 73, k. 85/

Obecnie ubezpieczona nie jest zatrudniona u płatnika składek, umowa o pracę została przedłużona do dnia porodu, tj. do dnia 12 października 2018 r.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, świadectwo pracy – k. 60 – 62, zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Wnioskodawczyni obecnie nie pracuje, opiekuje się dzieckiem.

/zeznania wnioskodawczyni z dnia 20 marca 2019 r. – 00:02:02 – 00:24:09 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Jak ubezpieczona stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży nikt nie został zatrudniony na jej stanowisko pracy. Jej obowiązki ponownie przejął płatnik składek, gdyż przesłał jeźdźcę samochodem ciężarowym w trasy jako kierowca. W połowie maja 2018 r. zatrudnił bowiem kierowcę.

/zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84/

Płatnik składek w 2017 r. uzyskał przychód w wysokości 3.721.569,85 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 3.594.215,74 zł, dochód wyniósł 127.354,11 zł.

/zeznanie podatkowe – k. 102 – 110 akt ZUS/

Płatnik składek obecnie zatrudnia następujących pracowników:

- J. M. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku pracownika magazynu z wynagrodzeniem 2.400 zł plus premia uznaniowa,

- S. Z. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem 2.400 zł plus premia uznaniowa,

- D. O. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem 2.400 zł plus premia uznaniowa,

- M. M. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy, pracownika magazynu z wynagrodzeniem 2.400 zł plus premia uznaniowa.

/zestawienie – k. 40, zeznania płatnika składek z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:03:48 00:030:39 – płyta CD – k. 35 w zw. z zeznaniami 00:45:30 – 00:52:13 – płyta CD – k. 84, zeznania świadka A. L. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:47:53 – 01:12:10 – płyta CD – k. 35/

Nadto w firmie zatrudniona jest księgowa w wymiarze 1/2 etatu.

/zeznania świadka A. L. z dnia 6 lutego 2019 r. – 00:47:53 – 01:12:10 – płyta CD – k. 35/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Tak ustalony stan faktyczny w większości nie był sporny pomiędzy stronami. Szczegółowych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym w aktach ZUS, w postaci dokumentów, zeznań wnioskodawczyni, płatnika składek oraz świadków.

Zadaniem Sądu było przede wszystkim ustalenie rzeczywistej roli, jaką K. D. pełniła w spornym okresie u płatnika składek.

Z zeznań wnioskodawczyni wynika, że od dnia nawiązania stosunku pracy miała pracować w biurze firmy w miejscowości Ł..

Jednakże z zebranego materiału dowodowego nie wynika, że ubezpieczona wykonywała na rzecz pracodawcy jakąkolwiek pracę.

Sąd uznał zatem za prawidłowe stanowisko organu rentowego, że podpisanie umowy o pracę przez K. C. z K. D. i zgłoszenie jej do ubezpieczeń społecznych od dnia 20 marca 2018 r. było czynnościami pozornymi, dokonanymi jedynie w celu uzyskania tytułu ubezpieczeń i skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z macierzyństwem.

Brak jest dokumentów potwierdzających działalność ubezpieczonej w ramach stosunku pracy na rzecz pracodawcy poza aktami osobowymi, które stanowią formalny element zatrudnienia, a nie są dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy.

Nadto trudno uwierzyć, że ubezpieczona była w pracy w dni wolne od pracy tj. w Boże Ciało (31 maja 2018 r.) by odebrać wynagrodzenie czy też w 2 dzień Ś. Wielkanocnych (2 kwietnia 2018 r.). W ocenie Sądu listy obecności oraz wynagrodzeń zostały przygotowane jedynie na potrzeby niniejszego postępowania.

Nadto na uwagę zasługuje fakt, że ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych z uchybieniem ustawowego terminu. Natomiast przed podjęciem zatrudnienia u płatnika składek nie posiadał żadnego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

A zatem Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni płatnika składek oraz świadków co do faktu, że podjęła pracę w firmie płatnika składek na podstawie umowy o pracę i świadczyła ją, gdyż przeczy temu zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 963 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu - podlegają pracownicy, czyli osoby fizyczne pozostające w stosunku pracy, w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Jak stanowi art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 372 ze zm.) osobom objętym ubezpieczeniem społecznym przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i wysokości określonych ustawą w razie choroby i macierzyństwa.

W myśl art. 4 w ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego prawo do zasiłku chorobowego przysługuje, zgodnie z ust. 3 pkt 3 powołanego przepisu, ubezpieczonemu obowiązkowo, którzy mają wcześniejszy co najmniej 10-letni okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego.

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie było, czy A. J. podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik w firmie płatnika składek.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Zgodnie z art. 22 § 1 Kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. O tym, że strony zawarły umowę o pracę nie decyduje zatem samo formalne jej spisanie, lecz faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy. Jedną z najważniejszych cech pracy świadczonej w ramach stosunku pracy jest podporządkowanie pracownika.

Najistotniejszymi elementami stosunku pracy są: dobrowolność zobowiązania, obowiązek pracownika świadczenia pracy osobiście, w sposób ciągły, podporządkowany poleceniom pracodawcy, który jest obowiązany do wynagrodzenia pracownika za świadczoną na jego rzecz pracę, ponoszenie ryzyka gospodarczego, produkcyjnego i osobowego przez pracodawcę, staranne działanie w procesie pracy. Jak zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 października 1998 roku (sygn. akt I PKN 416/98, publ. OSNAPiUS 1999, nr 24, poz. 775) brak bezwzględnego obowiązku osobistego świadczenia pracy wyklucza możliwość zakwalifikowania stosunku prawnego jako umowy o pracę (tak SN w wyroku z dnia 28.10.1998 r, I PKN 416/98). Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje pracownikowi za wykonaną pracę, a nie jej rezultat. Pracodawca może również wymierzać określone przepisami prawa pracy kary w ramach odpowiedzialności porządkowej.

Art. 22 § 1¹ k.p. wskazuje, że zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 1999 roku (I PKN 642/98, OSNAPiUS 2000, nr 11, poz. 417) nazwa umowy nie ma znaczenia, jeżeli nawiązany stosunek pracy ma cechy wskazane w art. 22 § 1 k.p.

W przedmiotowej sprawie nie ma jednak wątpliwości, że zgodnym zamiarem stron nie było zawiązanie stosunku o charakterze pracowniczym, w chwili spisania umowy o pracę.

Organ rentowy stanął na stanowisku, że umowa o pracę zawarta między wnioskodawczynią a płatnikiem składek jest nieważna, nie doszło bowiem faktycznie do nawiązania stosunku pracy.

Dokonane w sprawie ustalenia potwierdzają stanowisko organu rentowego, że spisanie umowy o pracę przez płatnika składek z ubezpieczoną i zgłoszenie jej do ubezpieczeń społecznych od dnia 27 października 2014 r. było czynnościami pozornymi, dokonanymi jedynie w celu uzyskania tytułu ubezpieczeń i skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z chorobą i macierzyństwem, gdyż ubezpieczona nie posiadała żadnego innego tytułu do ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Główną cechą czynności pozornej jest brak zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie łączą się z oświadczeniem określonej treści. Zachodzi wtedy świadoma, z góry założona sprzeczność między złożonym oświadczeniem, a realnym zgodnym zamiarem obu stron czynności prawnej. Celem zaś tego działania jest, jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2004 roku w sprawie o sygn. akt III CK 456/02 (publ. Legalis nr 68095), „upozorowanie woli stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana”. Konsekwencją takiego działania jest uznanie takiego oświadczenia za nieważne, pozbawione cechy konstytutywności. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Podsumowując czynność prawna pozorna to taka, która zawiera następujące elementy:

- 1) oświadczenie musi być złożone tylko dla pozoru,
- 2) oświadczenie musi być złożone drugiej stronie,
- 3) adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru.

Wskazane elementy muszą wystąpić łącznie, brak któregokolwiek z nich nie pozwala na uznanie czynności prawnej za dokonaną jedynie dla pozoru. Osoba składająca oświadczenie woli dla pozoru nie chce, aby powstały takie skutki prawne, jakie normalnie prawo łączy z tego typu oświadczeniem, ponieważ nie chce w ogóle wywoływać żadnych skutków (pozorność czysta) albo chce wywołać inne te, które wynikałyby ze złożonego przez nią oświadczenia woli (pozorność kwalifikowana). Za pozorne uznać można jedynie oświadczenia woli skierowane do określonego adresata, który zgadza się na pozorność danej czynności prawnej. Zgoda musi być wyraźna i nie budzić żadnych wątpliwości. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 1998 roku (sygn. akt II CKN 816/97), publ. LEX nr 56813 „nieważność czynności prawnej z powodu pozorności złożonego oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony tej czynności otwarcie tak, że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli jej kontrahenta i w pełni się z tym zgadza" (wyrok SN z dnia 25 lutego 1998 r., II CKN 816/97, Lex nr 56813). Zgoda drugiej strony czynności prawnej na jej pozorność musi być wyrażona najpóźniej w chwili jej dokonywania. Czynność prawna pozorna jest dotknięta nieważnością bezwzględna i nie wywołuje żadnych skutków prawnych od początku (*ex tunc*).

Podkreślenia wymaga przy tym, że ta sama czynność prawna nie może być równocześnie kwalifikowana jako pozorna (art. 83 § 1 k.c.) i mająca na celu obejście ustawy (art. 58 § 1 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2006 roku, sygn. akt II PK 163/05, publ. OSNP 2007, nr 5-6, poz. 71). Powołane przepisy stanowią odrębne i wykluczające się wzajemnie podstawy nieważności czynności prawnej. Czynność pozorna jest zawsze nieważna. Niekiedy ważna może być czynność ukryta. Dopiero wówczas jest możliwe badanie jej treści i celu w świetle kryteriów wyrażonych w art. 58 k.c. Nie jest więc możliwe obejście prawa poprzez dokonanie czynności prawnej pozornej (por. np. W. W., Obejście prawa jako przyczyna nieważności czynności prawnej, *Kwartalnik Prawa Prywatnego* 1999 nr 1, s. 69).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa. W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (tak też SN w wyroku z dnia 2 lipca 2008 r., sygn. akt II UK 334/07, publ. LEX nr 531865).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (Lex nr 590241), zgodnie z którym, o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

Nadto Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), stwierdza, że stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) wskazano z kolei, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (Lex nr 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenie zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującej zarzutów, że zawarła kwestionowaną umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym jednak warunkiem, że na podstawie tej umowy realizowałaby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II UK 11/13 (LEX nr 1375189), jeżeli strony umowy o pracę nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy, a ich oświadczenia uzewnętrznione umową o pracę zmierzają wyłącznie do wywołania skutku w sferze ubezpieczenia społecznego, to taka umowa jako pozorna jest nieważna (art. 83 § 1 k.c.).

Głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być zatem nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści. Podkreślić przy tym należy, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego musiał ustalić zatem, czy pomiędzy wnioskodawczynią, a płatnikiem składek istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W tej sytuacji do Sądu należało przeprowadzenie oceny, czy analizowany stosunek prawny nosił konstytutywne cechy stosunku pracy.

W tym celu Sąd zbadał, czy odwołująca osobiście świadczyła pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Dokonanie powyższego ustalenia miało bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Zdaniem Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawczyni nie wykonywała żadnych czynności na rzecz płatnika składek w ramach zatrudnienia pracowniczego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, elementem charakterystycznym umowy o pracę, którego analizowany stosunek pracy na pewno nie zawierał, było wykonywanie pracy w ramach podporządkowania pracowniczego.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na to, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby płatnik kierował pracą wnioskodawczyni, w szczególności, aby wskazywał na konkretne zadania do realizacji związane z powierzonym stanowiskiem pracy, oraz aby określał konkretne terminy wykonania poszczególnych zadań. Jest to istotne, jeżeli uwzględni się, że zatrudnienie pracownicze odwołuje się do staranności, a nie rezultatu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika także, aby polecenia co do bieżącego wykonywania pracy były wydawane przez płatnika. Ustawodawca zastrzegł w przepisie art. 22 § 1 k.p., że pracownik wykonuje pracę pod kierownictwem pracodawcy, przy czym nie zdefiniował tej cechy zatrudnienia. W literaturze przedmiotu wyinterpretowano, że kierownictwo pracodawcy przejawia się w poleceniach, podporządkowaniu organizacyjnym oraz podporządkowaniu represywnym i dystrybucyjnym. Nie jest jednak jasne, czy wszystkie przejawy kierownictwa pracodawcy muszą występować jednocześnie i z pełnym nasileniem. Zmieniające się warunki i potrzeby świadczenia pracy zrodziły dylemat. Sprowadza się on do pytania czy niewystępowanie w trakcie zatrudnienia (lub występowanie w ograniczonym rozmiarze) poleceń podmiotu zatrudniającego, jak również pozostałych cech kierownictwa, pozwala na uznanie istnienia stosunku pracy. Wydaje się, że odpowiedzią orzecznictwa jest konstrukcja podporządkowania autonomicznego. Sąd Najwyższy przyjął, że podporządkowanie pracownika (art. 22 § 1 k.p.) może polegać na określeniu przez pracodawcę czasu pracy i wyznaczeniu zadań, natomiast co do sposobu ich realizacji pracownik ma pewien zakres swobody (Wyrok SN z dnia 7.09.1999 r., I PKN 277/99, OSNAPiUS 2001 nr 1, poz. 18, wyrok SN z dnia 04.04.2002 r., I PKN 776/00 OSNP 2004 nr 6, poz. 94.).

Do koncepcji tej nawiązywał Sąd Najwyższy również w późniejszych orzeczeniach (Wyrok SN z dnia 7.03.2006 r., I PK 146/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 67, postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., III UK 70/07, OSNP 2008, nr 23-24, poz. 366).

W literaturze przedmiotu (T. Liszcz, W sprawie podporządkowania pracownika, (w:) Współczesne problemy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, red. L. Florcka i Ł. Pisarczyka, Warszawa 2011, s.120-121) można odnaleźć stanowiska wyrażające dezaprobatę dla wskazanej linii orzeczniczej. Wskazuje się, że koncepcja podporządkowania autonomicznego może prowadzić do rozmycia pojęcia podporządkowania i do otwarcia prawa pracy dla stosunków samodzielnego zatrudnienia, które nie powinny korzystać z ochrony właściwej dla stosunku pracy (A. Musiała, Glosa do wyroku SN z dnia 7 marca 2006 r., I PK 146/05, Gdańskie Studia Prawnicze – Przegląd Orzecznictwa 2009, nr 1, poz. 127).

Pomijając wskazane spory, oczywiste jest, że konstrukcja podporządkowania autonomicznego przybliża umowę o pracę do rozwiązań zastrzeżonych dla umów cywilnoprawnych (szczególnie umowy zlecenia). Oznacza to, że w wielu wypadkach niemożliwe będzie precyzyjne odróżnienie podporządkowania pracowniczego od zależności właściwych dla zobowiązania cywilnoprawnego. Rozważania te mają znaczenie dla rozpoznawanej sprawy, jeżeli weźmie się pod uwagę, że wykonywanie przez ubezpieczonego czynności nie było wynikiem poleceń pracodawcy. Przyjmując za punkt odniesienia elastyczną koncepcję podporządkowania autonomicznego, wypada dostrzec, że w jej ramach kierownictwo pracodawcy polega na określeniu czasu i skonkretyzowaniu zadań, przy jednoczesnym nie ingerowaniu w sposób ich realizacji. Analiza dowodów zaferowanych w trakcie postępowania przez strony, nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca pracował według takiego modelu.

Płatnik nie stosował żadnego sposobu rozliczenia z wykonania zadań przez odwołującą (nie ma np. żadnych raportów składanych przez odwołującą, a z zeznań samej wnioskodawczyni nie wynika, aby na bieżąco miała wyznaczane przez płatnika skonkretyzowane zadania i czas ich wykonania). Oznacza to, że nie ma podstaw do przyjęcia, że odwołująca świadczyła pracę w warunkach kierownictwa pracodawcy, nawet przyjmując, że występowało ono w formie podporządkowania autonomicznego.

Konstatacja ta jest ważna, gdy założy się, że pracy pod kierownictwem w myśl art. 22 § 1 k.p., jest jedną z najważniejszych cech w procesie typizacji charakteru stosunku prawnego łączącego strony (wyrok SN z dnia 20.03.1965 r., III PU 28/64, OSNCP 1965, nr 9, poz. 157).

Jasne przy tym jest, że cechy podporządkowania pracowniczego mogą być w określonym zakresie charakterystyczne również dla zobowiązań cywilnoprawnych, a nadto, że mogą występować z różnym nasileniem (zob. wyrok SN z dnia 10.10.2003 r., I PK 466/02 Pr. Pracy 2004, nr 3, s. 35). Zatem zasadne jest rozważenie reguły umożliwiającej rozróżnienie, czy dany stan faktyczny charakteryzuje się podporządkowaniem pracowniczym, czy też więź łącząca strony nosi znamiona innej zależności (zbliżonej do kierownictwa pracodawcy). Ma to znaczenie, gdy weźmie się pod uwagę, że umowa mająca za przedmiot świadczenie pracy nie może mieć mieszanego charakteru, łączącego elementy umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej (Wyrok SN z dnia 23.01.2002 r., I PKN 786/00, OSNP 2004, nr 2, poz.23. Z. K., Rodzaje kontraktów menedżerskich, (...) 1999, nr 7, s. 12).

Nie można przy tym pominąć, że decydujące znaczenie w procesie rozróżniania charakteru stosunku prawnego łączącego strony ma sposób wykonywania umowy, a w szczególności realizowanie przez kontrahentów – nawet wbrew postanowieniom umownym – tych cech, które charakteryzują umowę o pracę (T. Romer, Prawo pracy. Komentarz, Warszawa 2000, s.101, postanowienie SN z dnia 13.11.2008 r., II UK 209/08, Lex nr 737398).

W konsekwencji dla oceny zobowiązania pracowniczego drugoplanowe znaczenie ma nazwa umowy oraz deklarowana w chwili jej zawarcia treść. Ważne jest, w jaki sposób strony kształtują więź prawną w trakcie jej trwania. Zważywszy, że ustawodawca nie zdecydował się na wskazanie dla stosunku pracy elementów przedmiotowo istotnych, zrozumiałe jest, że klasyfikacja doniosłości cech charakterystycznych zobowiązania pracowniczego jest problematyczna. Mimo to za prawidłowy należy uznać pogląd podkreślający konieczność występowania kierownictwa pracodawcy w stosunkach pracy. Wiążąco cechuje pracę pod kierownictwem, które stanowi element sine qua non każdego zatrudnienia pracowniczego. Formułując tę tezę nie można pomijać, że kierownictwo pracodawcy w procesie rozróżniania reżimów umownych ma niewątpliwie pierwszoplanowe znaczenie. Jest tak dlatego, że nie występuje ono przy umowach cywilnoprawnych. Słuszne jest zatem stanowisko, zgodnie z którym kierownictwo pracodawcy jest jedyną cechą rzeczywiście odróżniającą stosunek pracy od umów cywilnoprawnych (Z. Hajn, glosa do wyroku SN z dnia 16.12.1998 r., II UKN 394/98, OSP 2000, nr 12, poz. 177).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Łodzi nie ma wątpliwości, że umowa o pracę sporządzona przez wnioskodawczynię i płatnika składek miała charakter fikcyjny. Stanowisko takie uzasadniają ustalone okoliczności faktyczne. Wnioskodawczyni nie wykazała, że w ramach zawartej spornej umowy o pracę doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w ramach podporządkowania pracowniczego.

Zasadniczo bezspornym pozostaje, że pomiędzy pracodawcą a wnioskodawczynią nie istniał żaden stosunek podporządkowania. Wnioskodawczyni nie była związana poleceniami przełożonego.

Ubezpieczona nie wykazała, aby wykonywała jakieś czynności w ramach stosunku pracy. Na niej zaś, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy w rozpoznawanej sprawie.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy należy stwierdzić, że strony zawierając umowę o pracę miały zamiar wywołania innych skutków prawnych niż te, które wynikają z umowy o pracę oraz jednocześnie próbowały przez jej zawarcie wprowadzić w błąd osoby trzecie, co do dokonanej czynności.

Umowa o pracę pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem składek ma zatem charakter pozorny, której zamiarem było jedynie umożliwienie wnioskodawczyni skorzystanie ze świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych w związku z macierzyństwem od wysokiej podstawy, a nie świadczenie pracy w ramach zawartej umowy. Zawarta umowa o pracę stanowić miała narzędzie do realizacji tego celu. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę, nie mogło stanowić podstawy do objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowniczymi.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania wnioskodawczyni i płatnika składek od decyzji ZUS w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w pkt 2 wyroku. Sąd Okręgowy zasądził od ubezpieczonej i płatnika składek na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwoty po 180 zł tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

K.K.-W.